

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce

XX, nar. XX

trvale bytem XX

zastoupen Mgr. Martinem Kulichem, advokátem
se sídlem Husovo náměstí 65/2, 268 01 Hořovice

proti

žalovanému

Ministerstvo dopravy

se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

osoba zúčastněná na řízení

XX, nar. XX

trvale bytem XX

zastoupena JUDr. Václavem Vlkem, advokátem
se sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy - odboru provozu silničních vozidel,
č. j. 57/2016-150-SPR/3, ze dne 4. 10. 2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Dne 4. 10. 2016 bylo žalobci doručeno rozhodnutí Ministerstva dopravy - odboru provozu silničních vozidel, č. j. 57/2016-150-SPR/3, ze dne 4. 10. 2016 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce ze dne 8. 7. 2016. To směřovalo proti usnesení Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení evidence motorových a přípojných vozidel a odbavování občanů (dále jen „**Magistrát hl. m. Prahy**“ či „**MHMP**“), sp. zn. S-MHMP 189698/2012, ze dne 17. 6. 2016 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým bylo rozhodnuto o žádosti XX ze dne 15. 1. 2010 za účasti pana XX o výmaz držitele a vlastníka vozidla tovární značky BMW 730 I 7/1, RZ XX, VIN XX (dále jen „**dotčené vozidlo**“) z registru vozidel a to podle § 156 odst. 2, § 158 odst. 1 a § 98 zák. č. 500/2006 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), tak že se zrušuje evidenční úkon, spočívající v zápisu žadatelky jako vlastníka a provozovatele dotčeného vozidla, do registru vozidel, a to s účinky ode dne 21. 10. 1997, kdy byl tento evidenční úkon učiněn.
2. Žalovaný, po přezkoumání případu a posouzení shora uvedeného odvolání účastníka řízení a napadeného usnesení ze dne 17. 6. 2016, svým rozhodnutím podle 90 odst. 5 správního řádu toto usnesení potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
3. Žalobce s výše uvedeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 10. 2016 nesouhlasí, neboť je dle jeho soudu nesprávné a učiněné v rozporu se zákonem, jelikož jím byl žalobce zkrácen na svých právech.

II. Předcházející vývoj věci

4. Osoba zúčastněná na řízení, paní XX, zjistila z přípisu České kanceláře pojistitelů ze dne 17. 11. 2009, že je evidována jako vlastník – držitel dotčeného vozidla. Jelikož nikdy nebyla vlastníkem ani držitelem uvedeného vozidla, předložila MHMP žádost o výmaz držitele a vlastníka z centrální evidence vozidel. V obavě, že chybný zápis v evidenci byl způsoben trestným činem, oznámila tuto skutečnost na Policii ČR, která věc usnesením ze dne 18. 3. 2010 odložila s odůvodněním, že ve věci jednoznačně došlo k zániku trestnosti.
5. Ve věci žádosti o výmaz z centrální evidence vozidel MHMP sdělil, že případné evidenční změny budou provedeny na základě výsledků šetření Policie ČR. Po posouzení výsledku šetření správní orgán v rozhodnutí z 29. 4. 2011 dospěl k závěru, že registrace byla provedena v souladu s platnými právními předpisy, a žádosti na výmaz tudíž nevyhověl.
6. Obvodním státním zástupcem pro Prahu 4 byl dne 23. 3. 2011 vydán pokyn k novému prověření dané věci. Policie usnesením z 31. 10. 2011 věc odložila, jelikož nebyl zjištěn pachatel, ale zároveň konstatovala, že se skutečně stal daný skutek, kdy neznámý pachatel dne 21. 10. 1997 na Policii ČR, Dopravním inspektorátu, převedl na paní Braunerovou bez jejího vědomí dotčené vozidlo a zneužil přitom osobní údaje poškozené.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Paní XX podala dne 16. 5. 2011 odvolání proti rozhodnutí MHMP s odůvodněním, že rozhodnutí trpí zásadními vadami, je nesprávné a vychází pouze ze závěrů nedostatečně vedeného šetření Policie ČR bez vlastního provedení důkazů.
8. Odvolací orgán (Ministerstvo dopravy) v rozhodnutí z 28. 12. 2011 došel k závěru, že prvostupňový správní orgán nepochybil, když neprovedl vlastní zjištění a vycházel ze zjištění policejního orgánu, jelikož ze zprávy vyžádané od Policie ČR nevyplynuly žádné nové skutečnosti ani se nepodařilo zjistit, kdo vozidlo převedl či jakým způsobem k převodu došlo.
9. Paní XX se proti rozhodnutím orgánů obou stupňů bránila správní žalobou před Městským soudem v Praze. Ten rozsudkem ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 A 24/2012-32, zrušil rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 28. 12. 2011, č. j. 19/2011-150-SPR/3, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29. 4. 2011, č. j. 323576/2011, a věc vrátil k dalšímu projednání Ministerstvu dopravy.
10. Důvodem pro zrušení městským soudem bylo porušení procesních práv paní XX, neboť správní orgány neprovedly žalobkyní navržené důkazy (výsledky svědků a znalecký posudek v oboru písmoznalectví k prokázání/vyvrácení pravosti jejího podpisu na žádosti o zapsání vozidla do evidence, na základě něhož byla provedena registrace dotčeného vozidla), a dále nevypořádání se s dílčími důkazy, čímž nedostatečně zjistily skutkový stav a porušily zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu.
11. Dle městského soud hlavním dokumentem, o který se správní orgán i žalovaný při rozhodování opírali, byla žádost o provedení změny v registraci, jejíž platnost žalobkyně zpochybnila. Pochyby nepomohl vyvrátit ani výslech původního majitele (žalobce v právě projednávané věci). Postup tak rozhodně nevedl k pravdivému zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochyby, jak vyžaduje zákon. Žalovaný pak neodstranil vadu původního rozhodnutí, ani když na základě policejního šetření vyšlo najevo, že žádost o zápis vozidla do evidence je skutečně opatřena nepravým podpisem.
12. Závěrem pak městský soud prvostupňovému správnímu orgánu vytknul, že jím sepsaný protokol ze dne 1. 6. 2011 zachycuje důkaz výsledkem svědka, který byl vlastníkem předmětného vozidla před tím, než byl registrován na jméno paní XX (tedy současného žalobce). Tento úkon byl stížen dle rozsudku městského soudu hned dvěma pochybeními. Za prvé, svědek nebyl vyslýchán jako svědek, nýbrž jako účastník řízení („Protokol o ústním jednání účastníka řízení“), ačkoli v řízení nikdy jako účastník ve smyslu § 27 správního řádu nefiguroval. Za druhé, ze spisu nevyplývá, že by správní orgán o provedení výslechu vyrozuměl žalobkyni a dal jí možnost se výpovědi svědka účastnit a klást mu otázky. Správní orgány nedaly žalobkyni ani možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Takový postup porušil procesní právo žalobkyně podle § 36 odst. 3 správního řádu a obecně i její právo na spravedlivý proces.
13. Následně bylo rozhodnutím Ministerstva dopravy, č. j. 1/2016-150-SPR/3, ze dne 8. 1. 2016 zrušeno rozhodnutí MHMP, č. j. 323576/2011, ze dne 29. 4. 2011, kterým byla věc vrácena správnímu orgánu k novému projednání.
14. MHMP následně vydal prvostupňové rozhodnutí, o němž bylo pojednáno výše, a jímž došlo ke zrušení evidenčního úkonu, spočívajícího v zápisu žadatelky jako vlastníka a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

provozovatele dotčeného vozidla, do registru vozidel, a to s účinky ode dne 21. 10. 1997, kdy byl tento evidenční úkon učiněn. Tím tedy došlo k navrácení evidence ke stavu před tímto úkonem, a jako vlastník a provozovatel dotčeného vozidla je veden žalobce, coby majitel a provozovatel vedený do 21. 10. 1997.

15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání k žalovanému, který jej zamítnul a rozhodnutí MHMP potvrdil. Jelikož argumentace žalobce použitá v rámci odvolání je prakticky shodná s žalobními námitkami, městský soud nepovažuje za účelné dále popisovat okolnosti odvolacího řízení a odkazuje v tomto ohledu níže.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalované

16. Žalobou ze dne 4. 12. 2016 žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí a potažmo také prvostupňového rozhodnutí. Nezákonnost a zásah do jeho veřejných subjektivních práv spatřuje na základě následujících žalobních bodů.
17. Zaprvé, žalobce tvrdí, že mu nebylo umožněno, aby se ve věci vyjádřil ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně rozhodl ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu, přestože k tomuto nebyly splněny zákonné podmínky, resp. podmínky pro přezkumné řízení a to už s ohledem na případnou hrozící újmu žalobce a veřejný zájem ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu, jakož i na povinnost správních orgánů šetřit práva nabytá v dobré víře dle § 94 odst. 5 správního řádu. Žalobci byla nesprávným postupem správního orgánu odňata možnost, aby se ve věci vyjádřil ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a to za stavu, kdy byl správní orgán obzvláště povinen šetřit v dobré víře nabytá práva žalobce.
18. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporuplné. Žalobce uvádí, že správní orgán I. stupně opomenul v odůvodnění svého rozhodnutí, jakkoliv zohlednit skutečnost, že k evidenčnímu úkonu došlo dne 21. 10. 1997, na základě vyhlášky ministerstva vnitra č. 145/1956 Ú.l. o provozu na silnicích v platném znění, tedy v době účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. S tím se žalovaný vyrovnal tak, že podle § 89 odst. 3 zák. č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „ZPPK“), se považuje registrace silničních vozidel v evidenci dopravního inspektorátu Policie České republiky provedená před účinností tohoto zákona za registraci podle tohoto zákona. Na straně druhé však k námitce žalobce ohledně splnění podmínek uvedených v ZPPK, ve znění Čl. II zákona č. 239/2013 Sb. bod 4 žalovaný uvádí, že toto ustanovení se vztahuje k tzv. „polopřevodu“, kdy původní vlastník podal u příslušného registračního místa tzv. odhlášku na nového vlastníka, který svou povinnost nesplnil a uvedené vozidlo tzv. neodhlásil, resp. nepodal přihlášku o svůj zápis do registru silničních vozidel. Rozhodnutí žalovaného je vnitřně zcela rozporuplné, když ve svém odůvodnění současně odkazuje na aplikaci shora uvedeného § 89 odst. 3 ZPPK.
19. V tomto ohledu žalobce upozorňuje na Směrnici Rady 1999/37/ES ze dne 29. 4. 1999, o registračních dokladech vozidel, ve znění směrnice Komise 2003/127/ES, směrnice Rady 2006/103/ES a Aktu o podmínkách přistoupení České republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, kdy podle jejího čl. 2 se pro účely této směrnice dle písm. b) „registrací“ rozumí správní povolení pro uvedení vozidla do provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

komunikacích, které zahrnuje identifikaci vozidla a vydání pořadového čísla vozidlu, zvaného registrační značka; písm. c) „osvědčením o registraci“ rozumí doklad osvědčující, že vozidlo je registrováno v členském státě; d) „držitelem osvědčení o registraci“ rozumí osoba, na jejíž jméno je vozidlo registrováno.

20. Další žalobní námitkou je dle žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce má napadené rozhodnutí, ale i prvostupňové rozhodnutí, za *de facto* nepřezkoumatelné, neboť z jejich odůvodnění není patrné, na základě jakého procesního předpisu správní orgány rozhodovaly o zrušení evidenčního úkonu. Dle žalobce se lze domnívat, že správní orgány postupovaly dle § 180 odst. 2 správního řádu, kdy jeho subsidiární použití připadá na ty případy, které jsou upraveny, nikoli však v celém rozsahu, v těch právních předpisech, které nabyly účinnosti před účinností správního řádu (tedy před 1. lednem 2006). Mezi tyto případy tak mohou patřit i evidenční úkony prováděné na základě vyhlášky ministerstva vnitra č. 145/1956 Ú. l. v době účinnosti zák. č. 71/1967 Sb. V těchto případech je třeba v otázkách, „jejichž řešení je nezbytné“ a které nelze podle těchto předpisů řešit, postupovat podle části čtvrté správního řádu, viz § 154 a násl. správního řádu. Při výkladu pojmu „otázky, jejichž řešení je nezbytné“ je třeba vycházet z toho, že z ústavního hlediska není přijatelné, aby byla správním orgánem vykonávána vrchnostenská veřejná správa ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu, aniž by bylo zřejmé, na základě kterého ustanovení procesního předpisu se takto postupuje. Vždy je proto třeba vykonávat státní moc pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.
21. Žaloba dále namítá, že žalovaný při rozhodování nezohlednil práva žalobce nabytá v dobré víře, jakož i to, že právní mocí napadeného rozhodnutí by mu vznikla zjevná újma, neboť není téměř dvacet let držitelem předmětného vozidla a ze spisového materiálu je patrné, že současně neví, kde se předmětné vozidlo nalézá. Současně je patrné, že evidenční úkon má toliko deklaratorní povahu, registr vozidel neosvědčuje a ani nezakládá vlastnictví k vozidlu, a tudíž je nutné vycházet z toho, že odvolatel předmětné vozidlo prodal v roce 1997, není jeho vlastníkem a ani provozovatelem. Z hlediska práva veřejného je zjevné, že se odvolatel v roce 1997 prokazatelně dostavil na příslušný dopravní inspektorát v Kongresové ulici za účelem provedení změny v evidenci motorových vozidel a učinil úkon, resp. zde oznámil převod vozidla na jiného držitele, tedy již nehodlá být v tomto registru veden jako provozovatel a vlastník vozidla. Dále je s ohledem na shora uvedené skutečnosti a obsah správního spisu zjevné, že zaniklo pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a vozidlo není již po řadu let způsobilé provozu na pozemních komunikacích. Protiprávní jednání faktického držitele motorového vozidla nebo snad spáchání trestného činu dosud neztotožněnou osobou nemůže být přičítáno k tíži žalobce, který učinil vše, aby dostál svých zákonných povinností.
22. Žalobce dále uvádí, že respektuje stav, kdy předmětné vozidlo nemůže být dále evidováno na žadatelku, avšak současně namítá, že nemůže dojít ke zrušení evidenčního úkonu tím způsobem, že jako vlastník a provozovatel dnes zjevně neexistujícího vozidla bude nadále veden žalobce, který není jeho vlastníkem a ani nedisponuje příslušnými doklady k vozidlu. Žalovaný ho tak svým zcela formalistickým a faktickým skutkovým stavem nepodloženým rozhodnutím uvedl do bezvýchodné situace, kdy předmětné vozidlo je z hlediska jeho evidence v podstatě „nesmrtelné“, přičemž žalovaný neposkytl žalobci žádné východisko k tomu, jak alespoň docílit jeho výmazu z evidence motorových vozidel.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně tak při svém rozhodování zjevně nerespektovaly základní zásady správního řízení, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

23. Poslední žalobní námitkou je v očích žalobce skutečnost, že se žalovaný neřídil závazným rozsudkem Městského soudu v Praze, č. j. 3 A 24/2012 ze dne 30. 9. 2014, zejména s ohledem na zásadu materiální pravdy. Výtky městského soudu si žalovaný vztáhl toliko tak, že rozhodl ku prospěchu osoby XX a to bez toho, aby respektoval zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu ve vztahu k žalobci, neboť vycházel z toho, že tento je vlastníkem předmětného motorového vozidla, ačkoliv jím zjevně již více jak dvacet let není. Přičemž registr silničních vozidel je evidencí zachycující vymezené právní skutečnosti a stavy, které již nastaly, čímž se žalovaný dopustil jemu nepříslušejícímu zásahu do vlastnických práv žalobce.
24. Žalovaný na podanou žalobu reagoval vyjádřením ze dne 9. 2. 2017, v níž navrhuje podanou žalobu zamítnout.
25. K námitce (ne)možnosti žalobce se vyjádřit ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a námitce vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že se s ní neztotožňuje. Žalovaný považuje podmínky pro použití § 98 správního řádu v daném případě za přiměřené, to stejné platí i pro naplnění § 36 odst. 3 správního řádu, resp. možnost se k věci vyjádřit. V této souvislosti žalovaný zdůrazňuje, že správní orgán neprováděl změnu vlastníka či provozovatele tzv. „na žádost“, podle ZPPK, ale postupoval ve smyslu rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 3 A 24/2012-32, ze dne 30. 9. 2014, který je pro něj i ostatní účastníky řízení závazný.
26. K žalobcem napadené vnitřní rozporuplnosti svého rozhodnutí pak žalovaný uvádí, že uvedený evidenční úkon ze dne 21. 10. 1997 se řídil vyhláškou Ministerstva vnitra č. 145/1956 Ú. 1. a podle § 89 odst. 3 ZPPK, se považuje registrace silničních vozidel v evidenci dopravního inspektorátu Policie České republiky provedená před účinností tohoto zákona za registraci podle ZPPK. Spojování uvedeného s ČI. II zákona č. 239/2013 Sb., ve vztahu k zániku silničního vozidla je irelevantní, a to proto, že zákon č. 239/2013 Sb. (přechodná ustanovení), se vztahuje k tzv. „polopřevodu“, kdy původní vlastník podal u příslušného registračního místa tzv. odhlášku na nového vlastníka, který na sebe vozidlo tzv. nedohlásil, resp. nepodal přihlášku o svůj zápis do registru silničních vozidel. V posuzovaném případě, u dotčeného vozidla byl a je vlastník i provozovatel v registru silničních vozidel řádně zapsán. To potvrzuje i samotným žalobcem uvedený odkaz na Směrnici Rady 1999/37/ES, takže o uváděné vnitřní rozporuplnosti nemůže být řeč.
27. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobcem zdůvodněné absencí procesního právního předpisu, na základě kterého bylo rozhodnuto o zrušení evidenčního úkonu, se žalovaný odkazuje na rozsudek městského soudu, č. j. 3 A 24/2012-32, ze dne 30. 9. 2014, který zrušil evidenční úkon spočívající v zápisu paní XX, jako vlastníka a provozovatele předmětného vozidla do registru silničních vozidel, a to s účinky ode dne 21. 10. 1997, kdy byl tento evidenční úkon proveden. Totéž platí i pro žalobcem napadená jeho práva nabytá v dobré víře, která nebyla žalovaným náležitě zohledněna.

28. V rámci řízení se vyjádřila také osoba zúčastněná na řízení, a to podáním ze dne 28. 2. 2017. Osoba zúčastněná na řízení připomíná, že zrušení zápisu v registru vozidel na své jméno dosáhla až v řízení u Městského soudu v Praze rozhodnutím, č. j. 3 A 24/2012-32, ze dne 30. 9. 2014. Pokud se týká tvrzení žalobce, které lze stručně shrnout tak, že nevěděl, co podepisuje, jak podepisuje a neví, jak se ve věci ocitla osoba zúčastněná na řízení, tak k tomu lze jen obtížně uvěřit. Nepochybně není osobou zbavenou svéprávnosti a úkon, který napadá, vyžadoval jeho podpis. Dle názoru osoby zúčastněné je rozhodnutí soudu v její věci závazné, případně je třeba jeho rozhodnutí posuzovat jako předběžnou otázku jako *rei indicata*.

IV. Posouzení věci městským soudem

29. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
30. Městský soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení pro vedení řízení, zejména tedy včasností podané žaloby a její přípustností, a došel k závěru, že žaloba je projednatelná před zdejším soudem.
31. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo 29. 1. 2021 od 10:00 za účasti zástupců stran.
32. Městský soud při posouzení věci vycházel z obsahu správních spisů, vyjádření účastníků a předchozího rozhodnutí zdejšího soudu, č. j. 3 A 24/2012-32, ze dne 30. 9. 2014. O podané žalobě pak uvážil následovně.
33. K námitce žalobce, že nebylo respektováno jeho právo vyjádřit se ve věci ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť bylo nesprávně postupováno dle § 98 správního řádu, městský soud uvádí, že řízení před prvostupňovým orgánem bylo zahájeno na základě žádosti paní XX. V tomto řízení nebylo rozhodováno o právech a povinnostech žalobce, nýbrž o tom, zdali má být paní XX evidována jako vlastník a provozovatel dotčeného vozidla. V tomto ohledu správní orgány správně vycházely z jasně formulovaných závěrů městského soudu v předchozím soudním řízení. Jelikož zápis v registru silničních vozidel patří mezi úkony dle části čtvrté správního řádu, mohlo být ve smyslu § 158 odst. 1 ve spojení s § 156 odst. 2 správního řádu postupováno postup ve zkráceném přezkumném řízení. Dle § 98 správního řádu platí: *„Jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.“* Jelikož v předmětném řízení bylo městským soudem konstatováno porušení právních předpisů, šlo o porušení zjevné, a tudíž bylo možno rovnou vydat rozhodnutí ve věci, jak předpokládá citované ustanovení. Podmínky pro přezkumné řízení byly taktéž dle názoru soudu splněny (§ 94 odst. 1 a 2 správního řádu). Městský soud má dále za to, že nebyly dány podmínky pro aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu, jak tvrdí žalobce, neboť v daném případě zrušení úkonu nemohlo být ve

zjevném nepoměru k právům žalobcem či veřejnému zájmu. Ve veřejném zájmu naopak je, aby stav zapsaný v registru silničních vozidel odpovídal skutečnosti, což v řešeném případě zjevně nenastalo.

34. Městský soud dále uvádí, že ani námitku vnitřní rozpornosti neshledává důvodnou. Žalobce namítá, že na jedné straně žalovaný připouští aplikaci § 89 odst. 3 ZPPK a na straně druhé vylučuje aplikaci institutu tzv. polopřevodu, v čemž spatřuje rozpornost napadeného rozhodnutí. Dle přesvědčení soudu závěry uváděné žalobcem z napadeného rozhodnutí nevyplývají. Žalovaný srozumitelně objasnil, že k použití institutu zaniklého vozidla nebyly dány podmínky předpokládané právním předpisem, což je skutečnost pro napadené rozhodnutí podstatná a nijak rozporná se zbytkem odůvodnění. Soud se tedy s argumentací žalovaného v tomto ohledu ztotožnil.
35. Dále se městský soud neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti z důvodu neuvedení procesního předpisu, na základě něhož správní orgány rozhodovaly o zrušení evidenčního úkonu. Z prvostupňového rozhodnutí zřetelně vyplývá, na základě kterých procesních norem (zejm. § 158 odst. 1 ve spojení s § 156 odst. 2 správního řádu) bylo ve věci postupováno, a tento postup byl následně aprobován i žalovaným. Tato námitka je tedy taktéž nedůvodná.
36. Ani námitku zásahu do práv nabytých v dobré víře žalobce neshledal jako důvodnou. Jak bylo uvedeno shora, předmětem správního řízení nebyla práva a povinnosti žalobce, nýbrž skutečnost, zda má být paní XX vedena jako provozovatel a vlastník dotčeného vozidla. Otázka, zdali je žalobce oprávněně veden jako vlastník a provozovatel dotčeného vozidla, bude muset být předmětem jiného a samostatného správního řízení. Pokud se současným stavem vedeným v evidenci vozidel nesouhlasí, musí, podobně jako paní XX, iniciovat řízení u příslušného orgánu. Uvedené tedy vylučuje důvodnost vznesené námítky zásahu do práv nabytých v dobré víře, neboť v řešeném případě absentují taková práva, jejichž nabytí žalobce tvrdí. Rovněž otázka vlastnictví dotčeného vozidla, jak správně poukázaly správní orgány, nebyla a nemohla být předmětem vedeného správního řízení, neboť v něm byla řešena pouze otázka správnosti předmětného evidenčního úkonu, jež se ukázal být provedený na základě zjevně nepravdivých podkladů.
37. Co se týče námítky porušení základních zásad správního řízení (zejm. zásady materiální pravdy) a s tím související namítané neuposlechnutí právního názoru městského soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 A 24/2012-32, městský soud ji nepovažuje za důvodnou. Městský soud v citovaném rozsudku vytknul správním orgánům nedostatečně zjištěný skutkový stav, což v „novém“ řízení bylo dle mínění soudu odstraněno. Žalobce se snaží naznačit, že správní orgány bezmyšlenkovitě rozhodly ve prospěch paní XX. Taková interpretace je dle soudu velmi zavádějící. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, na základě kterých důkazů bylo rozhodnuto a tyto závěry mají oporu v provedeném dokazování a správním spisu. To, že v předcházejícím řízení správní orgány skutkový stav dostatečně neobjasnily, je pak věc jiná.

V. Posouzení věci městským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

38. Na základě shora uvedených závěrů městský soud rozhodnul, že podaná žaloba není důvodná a v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nicméně mu nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, a proto mu taková náhrada nákladů řízení nenáleží. Osoba zúčastněná na řízení soud požádala o přiznání náhrady nákladů řízení, nicméně nejsou splněny zákonné podmínky pro přiznání takové náhrady. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V projednávaném případě soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost a soud taktéž neshledal, že by byly dány okolnosti hodné zvláštního zřetele.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. února 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu JUDr. Slavomírem Novákem ve věci

žalobce

M. B., nar. 2...

trvale bytem X

zastoupen Mgr. Martinem Kulichem, advokátem

se sídlem Husovo náměstí 65/2, 268 01 Hořovice

proti

Ministerstvo dopravy

žalovanému

se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

osoba zúčastněná na řízení

M. B. (dříve P.), nar. ...

trvale bytem X

zastoupena JUDr. Václavem Vlkem, advokátem

se sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

o opravě rozsudku ze dne 29. 1. 2020, č. j. 8 A 210/2016-58,

takto:

Datum vydání rozsudku se opravuje tak, že správně zní: „29. ledna 2021“.

Odůvodnění:

1. V nadepsané věci bylo dne 29. ledna 2021 konáno ústní jednání ve věci, po jehož skončení městský soud vyhlásil rozsudek jménem republiky. V písemném vyhotovení rozsudku však došlo ke zjevné chybě v psaní a jako datum rozsudku bylo uvedeno „29. února 2021“, což je datum zjevně nesprávné.
2. Předseda senátu proto rozhodl opravit tuto chybu v rozsudku postupem podle § 54 odst. 4 soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s.ř.s.]

Praha 23. března 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.